

for en Dag, men hvis slemme Følger spores længe og haardnakket.

Enhver, der kun har den ringeste Forstaaelse for, hvad der gavner eller skader et Barn, enhver, der véd, hvor megen Omhu og Pleje et Barn kræver og trænger til, og endelig enhver, der kender lidt til, hvor meget der afhænger af den Paavirkning, Barnet er udsat for, maa kunne begribe, at her ligger der et alvorligt Spørgsmaal for. — Paa alle Livets Omraader gælder det, at man helst arbejder med Mennesker, der paalideligt og samvittighedsfuldt gør deres Gerning. Der er imidlertid næppe *noget* Omraade, hvor dette maa kræves mere end overfor Børnene. Barnet er, som det vel maa huskes, intet dødt Materiale, hvormed der skal arbejdes, det er et virkeligt, et levende Væsen, med hele sin Fremtid slumrende i sig. Om alle, der har med Børn at gøre, var sig dette fuldt bevidst, da vilde sikkert meget af det, som der nu i vort Samfund maa føres haarde Kampe imod, kunne undgaas. Men lad os nu sætte, at en Barnepige møder til sin Gerning med den gode Vilje og det faste Forsæt, at gøre sin Gerning i Alvor; hun vil snart erfare, at Viljen saa langt fra en nok. Rent bortset fra, at det tidt er Forholdene, der vanskeliggør eller endog umuliggør Barnepigerne den samvittighedsfulde Opfyldelse af deres Pligter; — snart ved Overlæsselse af Arbejde, snart ved Børnenes Uopdragenhed og Forældrenes Svaghed overfor og Medhold med disse, — først og fremmest er Mangelen denne, at Barnepigerne er aldeles blottede for Midler til at omgaas Børnene paa rette Maade. Adskillige af dem, der sættes til Barnepigens Gerning har end ikke de ydre Betingelser for at udfylde deres Plads. Det overbevises man snart om, naar man ser, hvad det er for smaa, skrøbelige Væsen, tidt satte netop til dette Arbejde, fordi deres Legemsbygning og Svaghed gør dem umulige til andet. Men legemlig Sundhed, gode Kræfter og gode Nerver maa den have, der skal omgaas de smaa urolige Verdensborgere, — det uroligste og ustadigste Folkefærd, der overhovedet findes; uden denne rent legemlige Sundhed er det en fuldstændig Umulighed at lære og tilegne sig den Taalmodighed, der udkræves til det daglige Samliv med Børn. Ikke sjældent hører man, at Folk foretrækker at lade en gammel eller i alt Fald aldrende Kone passe Børnene; Taalmodighed og Overbærenhed med de smaa er Egenskaber, man ganske vist kan forudsætte hos en saadan, — og mange andre fortræffelige Egenskaber er hun ogsaa i Besiddelse af: hendes Arbejde bærer sjældent eller aldrig Præg af den Overfladiskhed og det Hastværk, man saa tidt iagttager hos de unge, — hendes egne Tilbøjeligheder svarer saa godt til Barnets Tarv, — hendes Tanker er ikke spredte til de *mange* Ting, men kan stadig være hos Børnene, — kort sagt, det er saa trygt at vide Børnene hos den gamle; skjules skal det ikke: mangelen ung, uerfaren Moder, der selv intet forstaar af Børneplejen, kan være saa rart rolig og tryk; Konen, den gamle,

kender det, véd paa en Prik, hvorledes det alt skal være og udfører det paa det omhyggeligste. For saa vidt er alt i skønneste Orden, Moderen behøver ikke at udsætte sig selv for de medfølgende Bryderier og Barnet for en fejlagtig Pleje. Men — ved Siden af disse mange fortræffelige Egenskaber har de gamle Koner andre, der gør dem mindre vel skikkede til det nævnte Arbejde, og Forældre burde derfor alligevel betænke sig, inden de tager dem til Børnenes Pasning. Barnet trænger nemlig tidt ikke udelukkende til sin regelmæssige Føde, Søvn, Spadsetur og til det Solskin, som ogsaa den gamle opsøger i Anlægene og paa de aabne Pladser, det trænger til noget ud over Alderdommens taalmodige, flegmatiske Ro: med hele sin lille urolige, videbegærlige, virksomme Natur trænger det til langt mere, end det, den gamle med al sin bedste Vilje kan give: Munterhed, Livlighed, ja inderlig, ungdommelig Livsglæde, det er den Sol, den lille Menneskeplante trænger til og bedst udfolder sig i. Barnet skal udvikle sig frit, — ud fra alle sine Anlæg og Evner; — langt mere frit, end de gamle som Regel kan gaa med til, (den kendte Historie „Hønen med Ællingerne“). Det er nu en Gang ikke nok, at man „holder af Børn“. Et barnligt Sind hører der til, for at den voksne kan blive noget for Barnet. Lad os derfor ikke komme for meget ind paa at faa Vartovkoner til at passe Børnene og køre med dem; i de 9 af 10 Tilfælde mangler de Betingelse for at kunne forstaa de Smaas Interesser og Tankemaade, for i ét og alt at gaa op i deres barnlige Glæder og Sorger. Det følger fremdeles med Alderdommen ikke at ville og kunne finde sig i alt det nye, der skyder op rundt om dem; man hører derfor tidt den Klage over en gammel Barnepige: „Ja, hun gør det nu ganske paa sin egen Maade og taaler ikke, at man siger noget derimod! — men hvad, det faar man nu finde sig i, hun er ellers saa mageløs!“ Nu er der imidlertid netop paa Børneplejens og Børneopdragelsens Omraade nye Ideer og Metoder i Gennembrud, og svært trænges der i Sandhed til dem, derfor maa der unge Kræfter ind i Arbejdet. Endelig vil jeg minde om den Svaghed overfor Børnene, som „de gamle“ har Ord for at gøre sig skyldige i; hvor tidt hører man ikke om Mennesker, der for deres egne Børn har været særdeles gode Opdragere, „Børnebørnene“ derimod forkæler de grænseløst! og mangeln Gang ser man, at Børn, naar Mo'er har været saa haard og nænnet at skænde, fluks løber ind i Barnekammeret og faar Medhold og Trøst hos den gamle Barnepige.

Jeg har søgt i det foregaaende at vise, hvilke Egenskaber der maa findes af en Barnepige: Paalidelighed og Alvor, legemlig Sundhed, Taalmodighed, Munterhed og barnligt Sind, men dermed er jeg endnu ikke færdig. Efter min Mening er Barnepigens Gerning saa stor og ansvarsfuld, saa betydelig og vidtrækkende, at ingen burde sættes til den uden først have lært den. Er det nødvendigt, at

Kokkepiger og Stuepiger faar en grundig Vejledning og Uddannelse i deres Fag, saa er det ubetinget af endnu langt større Betydning, at de, hvem Forældre betror det bedste, de ejer — deres Børn —, trænger til en særlig samvittighedsfuld Uddannelse til deres Opgave, særlig, da de færreste vel paa Forhaand medbringer *alle* de forhen nævnte Betingelser. Jeg er overbevist om, at mange Mennesker vil give mig Ret i, at det maatte være en Lykke, om vi saa snart som muligt kunde faa en stor Part af disse snart flandede, overfladiske, snart uvildende, tankeløse — og næsten altid karakterløse Barnepiger, man ser saa overvældende mange af, ud af Verden, og Børnenes Verden, og faa dem erstattede af Piger, der baade forstaar deres Gernings Størhed og Ansvar og kender Midlerne til at røgte den forsvarligt.

Spørgsmaalet vil da blive dette: hvad maa en Barnepige, der en Gang skal kunne svare til Prædikaten „uddannet“, lære? Og har man faaet klaret dette Spørgsmaal, saa vil uvilkaarlig det næste rejse sig: er det muligt, eller hvorledes bliver det muligt at naa det Maal? — Jeg maa tilstaa, at ser man end over den tallose Vrimmel af Barnepiger — alene i vor By, — der aldrig fortjente at kaldes med det Navn, saa kan det nærmest se haabløst ud; men der er et gammelt Ord, der endnu den Dag i Dag finder sin Anvendelse, og det med Rette: vel begyndt er halvt fulendt. Selv om det vel aldrig vil lykkes *fuldt* ud at raade Bod paa al den Daarlighed, der findes, saa er jeg dog overbevist om, at kunde vi blot aarlig sende et Antal unge Piger, der med Samvittighedsfuldhed vil øve, hvad de har lært, ud i Familierne, da vilde allerede meget være vundet. Det vil maaske nu for Tiden, da Tjenestepigesagen staar paa Dagsordenen, og der særlig tales og skrives meget om, *hvorledes* der bedst skal skaffes Pigerne en god Uddannelse, have Interesse for en eller anden at høre lidt om et Forsøg, jeg har gjort i den Retning og herom skal jeg da i en følgende Artikel give nogle Oplysninger. —

Anna Wulff.

Fra Kina.

Af nogle private Breve fra en dansk Dame i Shanghai, som velvilligt er bleven stillet til vor Disposition, meddeler vi Læserne følgende Uddrag, idet vi antager, at ethvert lille Bidrag til at kaste Lys over Forholdene i det fjerne Østen vil læses med Interesse.

Shanghai, 6te Juli 1900.

„— — — Vi har maattet tage hertil, og det er Boksernes Skyld. Det er blevet til meget mere, end nogen havde anet og det er kommet som en Bombe over Evroperne. Man ved ikke, hvad det bliver til, eller om det bliver til noget, og det giver et Usikkerhedens Tryk over alt. Den gamle Heks i Peking ved ingen, hvor er; det hed sig, at hun var bleven sinds-

syg, men der flyver jo om en med Rygter.

Noget sikrere Sted end Shanghai er her vel ikke i Kina; her er alle Forholdsregler truffet, Havnen fuld af Krigsskibe og de frivillige Korps i Harnisk og patrouillerende om Natten. Kineserne selv er saa bange for deres egne Landsmænd; de flygter i store Skarer til deres Hjemstavn, især til Ningpo; heldigvis er vore Folk ikke bange og vil blive her — — —

Shanghai, 11te Juli 1900.

„— — — Vi taler om, hvor vi skal gøre af os selv, naar her bliver for varmt; Japan er saa overordentligt dyrt og bliver det endnu mere; alle de ængstelige Sjæle herfra mylrer derhen og nu kommer de stakkels Flygtninge Nord fra ogsaa derover. Kvinder og Børn skal forlade Tientsin og Chefoo; dem kan man da unde at faa det lidt fredeligt og godt efter al den Skræk og Angst, de har udstaaet. Man hører endnu intet bestemt, om de stakkels Mennesker i Peking lever eller ej.

Her er fuldstændig roligt, og man venter ogsaa, at det vil blive saaledes ved. Vi har de to dygtige Vicekonger i Wuchang og i Nanking. Dog blev her Forskrækkelse forleden ved Telegrammet om, at der skulde sendes Tropper mod Nanking; thi saa rykkede Urolighederne jo til Yangtsen og den skal for alt i Verden holdes i Ro.

Det bliver ikke Spøg for Forretningslivet, selv om alt dette driver over. Ikke blot ved alt det, der er ødelagt oppe i Tientsin, som er Hovedsædet for Importen; men al Indførselsforretning i det hele er fuldstændig død nu; Kineserne vil ikke indlade sig paa noget; de ved ikke, om de har Penge og om de kan blive af med Varerne igen.

Alt hvad der bliver ødelagt ved Ild og Kugler er der ikke Assurance imod; saa det skal først gøres godt, om der bliver Krigsskadeserstatning. Et Handelshus her mener, at deres Filial i Tientsin har faaet ødelagt for en halv Mill. Kr., og saaledes gaar det flere og mange — — —

Shanghai, 20de Juli 1900.

„— — — Det er stadigt tvivlsomt, hvorledes det vil stille sig; om der bliver Uro her Syd paa eller ej. Nogle mener jo, andre siger nej, og ingen kan sige noget bestemt; det er som at gaa paa en Vulkan; man ved ikke, hvad Øjeblik der kan bryde noget løs. Man ved endnu intet fra Peking, og ingen tør holde fast ved sin Mening, fordi alle tidligere Meninger har faaet et saadant Stød; der er jo ingen, der har troet paa Muligheden af, at alt det kunde ske, som faktisk er sket f. Eks. i Tientsin. Selv om man synes, at Kineserne kan have Ret i at ville være sig selv — uden Evroperne og andre fremmede — maa man dog huske, at det store Folk slet ikke er saa fremmedfjendtligt; det viser sig allerbedst deri, at de største Handelscentre opad Yangtsen og Egnene deromkring med samt deres Øvrighed, de to Vicekonger, er imod Regeringen i Peking. Ikke særlig fordi de elsker Evroperne, men

Mrs. Humphry Ward.

(Efter Etische Kultur.)

Denne berømte engelske Romanforfatterinde blev født den 11. Juni 1851 i Hobart paa Tasmanien. Da hun var 5—6 Aar gammel, vendte Faderen, Thomas Arnold*), der var Skolemand, tilbage til England, hvor han levede i London, i Birmingham og tilsidst i Oxford. Her tilbragte Mary Augusta Arnold Størstedelen af sin Ungdom, og de Indtryk, hun her modtog, var afgørende for hendes Liv. Oxford var nemlig den Gang Midtpunktet for de friere Rørelser i Religion og Videnskab; her levede og virkede denne Retnings vigtigste Fø-

rere. I Oxford lærte Mary Augusta ogsaa sin tilkommende Mand at kende. Mr. Humphry Ward, Universitetslærer og bekendt Forfatter. I 1872 blev hun gift med ham, og har siden levet dels i Oxford, dels — især i de senere Aar — i London, hvor hendes Hjem er blevet et af Midtpunkterne for det fornemme og dannede Selskab. Ligesom George Eliot begyndte hun sin Forfattervirksomhed med Artikler i Tidsskrifter, „Quarterly Review“ o. a. om udenlandsk Litteratur og teologiske Spørgsmaal; desuden leverede hun ogsaa Oversættelser; men alt dette vakte dog ikke megen Opmærksomhed.

Da udkom i 1888 Romanen „Robert Elsmere“, der med eet Slag stillede Mrs. Ward i forreste Række af engelske Romanforfattere. Der blev solgt 130,000 Eksemplarer af den i det første Aar, og i alle Tidsskrifter var der lange Afhandlinger baade for og imod Bogen. Selv gamle Gladstone rettede i „Nineteenth Century“

sin teologiske Skarpsindigheds svære Skyts imod dens Tendens, hvorvel han i de mest smigrende Udtryk erkendte Værkets litterære Værd. I denne Tendens ligger fornemmelig Bogens Betydning og Hemmeligheden ved dens store Udbredelse. Det er Kampen mellem Tro og Viden og den sidstnævnte Sejr, som Digterinden heri legemliggør. Bogens Helt er en ung, begejstret Præst, som kommer i Tvivl med Hensyn til sin Tros Grundlag og efter stærke Sjelekampe nedlægger sit Embede for at leve mellem Arbejderne i Londons Østende og forkynde Religionen uden Dogmer og Undere. Hans indre Kamp bliver end mere interessant derved, at den foregaar midt i Nutidslivet. Hans sværmerisk fromme Hustru Katharina gør ham Kampen sværere; han drages hid og did af mange Slags Indflydelser, der repræsenteres af forskellige Personer, en lærd og skeptisk Lord, en Professor fra Oxford og gejstlige Sværmerer. Men tilsidst kæmper han sig

igennem og vinder Fred. I Baggrunden ser vi det arbejdende og lidende Folk, snart Landboerne, som i deres usle fugtige Hytter slæber Livet hen i dump Resignation, snart den i aandelig og moralsk Henseende forvildede Befolkning i det østlige Londons Arbejderkvarterer. En Episode, hvis Hovedperson er Katharinas verdslig-sindede Søster, giver Anledning til Skildringer af Selskabslivet i London med dets Sladder og dets æstetiske og religiøse Dilettanteri. Romanens dybe Virkning fremkommer dels ved den Kraft, hvormed Forfatterinden fremstiller sit religiøse Livssyn, dels i den Rigdom og Livsfylde, som Bogen indeholder. Dens Svaghed er en Mangel paa kunstnerisk Enhed og Sammentrængthed, som kommer af den altfor brede Fremstilling af teologiske Spørgsmaal. Tendensen forstyrrer ofte den poetiske Nydelse.

Mrs. Wards næste Roman „David Grieses Historie“ 1892 betegner i kunstnerisk Henseende et Fremskridt.

*) Broder til den fint dannede Kritiker og Digter Matthew Arnold.